



SE SNĚHURKOU KOLEM SVĚTA

Nový Zéland

Na Nový Zéland jsem připlul desátého listopadu 2023 z Fiji. Po přihlášení a podrobné kontrole celníky se mohu přesunout k molu v marině Opua. Místo jsem si rezervoval ještě před vyplutím z Fiji, protože sem míří velké množství lodí a každý den jich stojí u celního mola pět až deset. Vítám se s německo-českou posádkou plachetnice MIA, s níž se znám z Fiji, a jdeme na společnou večeři. Všude je mnoho jachtařů a všichni se těšíme na objevování této krásné země.

Druhý den po důkladném a klidném spánku se nejdříve začínám seznamovat s pro mě trochu přísnými pravidly. Nejprve za mnou přijde harbourmaster a upozorňuje, že přesahují zadními soláry přes molo, což je prý velmi nebezpečné. Převazuji tedy loď více dopředu a pořád jsem 20 cm přes limit 14 m dlouhého mola. Tento obrovský problém se dá vyřešit pouze tím, že mě pracovník pošle k jinému delšímu molu pro větší loď

do 16 metrů. Tam samozřejmě budu platit i vyšší sazbu, tedy 47 NZD. Výhodou trochu je, že sazba je bez místní DPH, jako pro cizí loď v tranzitu. Rovněž lze nakupovat všechny náhradní díly bez daně na základě předložení celního dokumentu o přihlášení.

Připojení na elektrickou zásuvku v marině je možné pouze po provedení kompletní elektrorevize v lodi. Musíte si zavolat místního elektri-

káře, který za 270 NZD provede revizi elektrického systému, vystaví protokol a na kabel nalepí samolepku s číslem protokolu. Harbourmaster pak neustále kontroluje všechny lodě, zda jsou připojeny tímto schváleným kabelem. Dalším překvapením je, že se každý den platí navíc 11 NZD na osobu za pobyt na palubě. Později zjistím, že třeba v Aucklandu je mnoho marin, které vůbec nedovolují pobyt na lodi. Prostě zaparkuj a jdi pryč. Takže třeba čtyř-

členná posádka zaplatí navíc za den stání 44 NZD. To mi prostě hlava nebere. A rovněž je v marinách zakázáno pracovat. Nesmí se vrtat, brousit, natírat, zkrátka nic. Kvůli každé blbosti se musí přeplovat ke speciálnímu pracovnímu molu za příplatek nebo se musíte nechat vytáhnout na suchý dok.

Ale jinak co se týče oprav, je Nový Zéland pro jachtaře země zaslíbená. Jsou zde jachtařské obchody a dílny na vše, co jachtař potřebuje. Nakupuji tedy spoustu věcí a nejdříve potřebuji opět přetěsnit okna v salonu. Při poslední plavbě do lodi dost zatekalo nejen od deště, ale i od stříkající vody. Změním proto technologii a všechna okna přetěsním silnější vrstvou silikonu, který přesahuje až za hliníkový rám okna, a konečně snad budu mít pokoj. Provedl jsem to o víkendu a naštěstí mě harbourmaster neviděl. Rovněž jsem se poslední dobou snažil koupit nové teakové latě na záďovou platformu. V Pacifiku to bylo nemožné a na Fiji chtěli neuvěřitelně vysokou částku. Zde je truhlář, který slibuje udělat latě velmi rychle za cenu 1 300 NZD. Je to dost. Ale souhlasím, protože vím, že jinde by to byla minimálně stejná cena a k tomu by to trvalo déle. O dalším víkendu jsem potom latě vyměnil a připadal si jako nějaký uličník, který se bojí, aby nebyl přistižen panem domácím. No, ta jejich pravidla mi tedy moc nevoní.



Kontrola trupu podvodní kamerou proběhla hned po příplutí.

Během těchto hlavních prací jsem se také rozkoukával po okolí. Kolem pobřeží je krásný desetikilometrový trek do města Paihia. A k tomu obchody, restaurace a řada turistů. Jenže já objevím o dalších pět kilometrů dále Waitangi Treaty Grounds, což je park založený na oslavu šestého února 1840. Tehdy byl na tomto místě podepsán pakt s náčelníky Maorů o předání moci Britské koruně. Je zde maorský dům, kde

se koná každý den maorské taneční představení, a kousek odsud je vystavena největší funkční kánoe na světě. Měří 37,5 metru a je vydlabaná ze tří obrovských kmenů. Pojme až 150 kanoistů a právě každý rok se zde šestého února slaví státní svátek, kdy se kánoe spouští na vodu na plavbu zátokou. Po prohlídce parku se vydávám na několik výletů po okolí na kole, místní příroda je naprosto kouzelná. Vše je ale ovlivněno počasím. Pokud svítí slunce, tak je vše nádherně zelené, pestrá příroda, modré moře s úžasnými zátokami. Občas však zaprší, a to se všechno ponoří do šedi a nedá se ani vyjít z lodi. Po dvou týdnech odpočinku i oprav opouštím marinu Opua a vyplouvám kolem východního pobřeží na jih. První noc zakotvím v dokonale chráněné zátocě Whangamumu, kde jsou čtyři lodě. Ráno se vydám člnem na břeh. Na pláži se musí počítat odlivem s rozdílem hladin kolem dvou metrů. Podél pláže je značená stezka, která mě dovede k ruině staré továrny na zpracování velryb. Sem se sjížděly velrybářské lodě se svými úlovky. Vyškvařený tuk potom další lodě exportovaly do USA nebo Evropy. Zůstaly zde základy domů i zbytky ocelového kotle. Odsud se pak dá vystoupat na kopec s pěknou vyhlídkou na pobřeží. Rozhled je fantastický a členitost pobřeží fascinující.

Další den přepluji do města Whangarei, kde mám rovněž rezervovanou marinu. Potřebuji totiž opravit vstříkovací čerpadlo, které začalo propouštět naftu. To je už vysoce odborná věc,



Autor na treku v rezervaci Mount Cook

takže po mnoha letech se na SNĚHURCE objeví mechanik a společně čerpadlo vymontujeme. Za čtyři dny je hotové, přetěsněné a namontované zpět za cenu 700 NZD. Při čekání si opět prohlédnu město, kde se marina nachází přímo v centru a kolem je nábřeží plné restaurací a barů. Na kole projedím okolí a podniknu několik treků po kopcích. Rovněž si půjčím auto za 50 NZD a udělám jednodenní výlet na západní pobřeží, kde v lesní rezervaci rostou stromy kauri. Největší má výšku 51,5 m a obvod kmene u země představuje 17,7 m. Všude kolem jsou husté lesy a mnoho vodopádů. U každé zajímavosti je značené parkoviště, WC a upravené stezky. Prostě vše pro turisty.

Po opravě čerpadla mohu opět vyplout, tentokrát směrem k ostrovu Great Barrier. Ten má dokonale chráněnou vnitřní zátoku a okolní kopce nabízejí řadu treků. Z nedalekého Aucklandu sem jezdí trajekt a o víkendu přiváží spoustu turistů na výšlap do přírody. Já jsem si zvolil kratší, patnáctikilometrový trek s krás-

ným výhledem na zátoku. Po dvou dnech přichází trochu příznivého větru, takže vypluji zpět k pobřeží a mířím do Aucklandu. Jsem v kontaktu s Lukášem, který zde žije a má malou sedmimetrovou plachetnici. Právě ji opravuje na břehu, tak složitě zakotvím poblíž a jedu na návštěvu. Lukáš má vyndaný motor a připravuje jej na zpětnou montáž. Hned se domluvíme a druhý den mu pomůžu s instalací zpět do loď. Lukáš mi na oplátku odveze převodovku do opravy.

Je polovina prosince a řeším, jakým způsobem nejlépe poznat celý Zéland. Mám v plánu obeplout Jižní ostrov, ale také prozkoumat vnitrozemí. Rozhodnu se nejdříve zakotvit a udělat si výlet autem. Je zde pět marin, takže všechny obešlu s dotazem na kotvení. Pouze dvě však umožňují pobyt na palubě, což značně omezuje výběr, ale kupodivu jsou i levnější. Westhaven marina je přímo v centru a měsíční sazba je 1 600 NZD s příplatkem na osobu pouze za čtyři dny, protože pak budu cestovat.

Vše probíhá online. Na webu se vyplní formulář, přesná délka loď, jméno a další. Po potvrzení místa dostanu e-mailem fakturu, kterou zaplatím kartou. Po zaplacení dostanu další e-mail s číslem stání, mapou mariny a kódem k bráně a do sprch. Po vyvázání u mola tedy nemusím nikam chodit s papíry a vše je vyřízeno online. Překvapením je pouze sprcha, kterou si musím ještě zaplatit. Je zde automat na dvoudolarovou minci a po vhození teče teplá voda pět minut. Jelikož stojím přímo v centru, mohu si v klidu prohlédnout toto největší město ostrova.

Po příplutí do Aucklandu jsem se přihlásil do facebookové skupiny Češi a Slováci na Novém Zélandu a zveřejnil foto SNĚHURKY v marině. Okamžitě se ozvalo několik krajanů, kteří se chtějí podívat na loď. Každý den mám návštěvu na lodi a současně se i já dozvídám zajímavé informace o cestování po ostrově. Původně jsem si totiž chtěl půjčit auto a cestovat se stanem po kempech. Jenže je plná sezona a cena auta



Pobřeží nabízí chráněná kotviště v mnoha zátokách.



Jezera na treku Tongariro Alpine Crossing

na čtrnáct dnů se vyšplhá na 1 700 NZD. Když si potom půjčím auto ještě na Jižní ostrov, tak to bude minimálně dalších 3 000 NZD. Na Zélandu je velice jednoduché si i jako turista koupit auto. Po třech dnech hledání stojí v maríně na parkovišti Toyota Estima L pro osm osob. Stála mě 5 500 NZD a za 200 NZD jsem si za půl dne na parkovišti před obchodákem smontoval z překližky spací vestavbu. Zadní sedačky jsem uložil u Jirky v garáži, ostatní kempovací vybavení jsem si vzal z lodi a jsem připraven na objevování ostrova.

Hned na Silvestra vyrazím do deštivého dne na výlet a čtrnáct dnů objíždím největší zajímavosti Severního ostrova, jako je sopka Taranaki, park Tongariro, jezero Taupo, maorské město Rotorua nebo vrcholy na Coromandelu. Zajímavé je, že prakticky každý den potkávám krajany. Buď na treku, v kempu nebo jako obsluhu někde v restauraci. Prostě Čechů a Slováků je zde neuvěřitelné množství. Kempování mě naprosto pohltilo a užívám si tento další způsob cestování. Zdá se mi, že je celá země v pohybu, protože všude je veliké množství kempovacích aut a spousta kempů je plně obsazených. Vše zde ale funguje online a přes aplikace se řeší i rezervace kempu nebo horských chat na trecích.

Po dvou týdnech se vracím zpět do Aucklandu a potřebuji řešit kotvení. Stání v maríně je drahé, a tak mi štěstěna poslala do cesty Jirku. Ten žije v Aucklandu již pět let a celkem se zde pracovně

uchytil. Se svou přítelkyní Zuzanou si pořídili starou třináctimetrovou hliníkovou plachetnici. Jirka se plachtit teprve učí, ale hlavně potřebuje opravit loď a neví, jak se do toho pustit. To je něco pro mě a hned o víkend vyženu Jirku do blízké zátoky na kotvu vedle mě. Vezmu svůj příruční generátor a dáme se do práce. Nejdříve musíme strhat starý shnilý teak a obrousit celou palubu. Už po základním nátěru je na loď úplně jiný pohled. Po dvou víkendech se stará plachetnice začíná měnit na krásnou jachtu. Jirka nyní stojí kvůli opravě v maríně, ale má před Aucklandem městský mooring. Ten mi nabídne, takže mám zajiš-

těné kotvení zadarmo a mohu opět cestovat. Vydám se na Jižní ostrov a šest týdnů si užívám přírodní skvosty. Nachodím mnoho desítek kilometrů po horách, kochám se krásnými výhledy na jezera, moře a poznávám i život české komunity. Zázitků i fotografií jsou tisíce a celkem jsem najel 10 000 kilometrů.

Po návratu do Aucklandu auto opět prodám a stojím před rozhodnutím, co dál. V mém původním plánu obeplout Jižní ostrov se objevují trhliny. Odsud je to plavba na měsíc, protože nelze předpokládat, že by byl stále ideální vítr.



Během pobytu na Novém Zélandu jsem ještě stihl pomoci s opravou paluby na plachetnici kamaráda Jirky.



Rezervace Mount Cook

Turistické vízum mám do konce března. Je možné jej sice nějak prodloužit online, ale za tučný peníz. Plout přímo do Austrálie je další varianta, ale plány mi trochu kazí plánovaná cesta domů. Nakonec platí plán C a to je, že nechám loď zde na mooringu a poletím na šest týdnů domů. Takže SNĚHURKA je odstavená na mooringu a já odjždím s malým batůžkem na letiště.

Letenku jsem si koupil u Air China, kde je přestup v Pekingu s dvacetihodinovým čekáním na další let. Zjistil jsem totiž, že se dá vyřídit na letišti výstupní karta bez víza, a tak podniknu skvělý výlet na Velkou čínskou zeď a v noci opět nasedám do letadla směr Vídeň. Po šesti týdnech doma se potom vracím stejnou linkou a tentokrát si udělám výlet do centra a prohlédnu si Zakázané město i Letní palác, úžasné skvosty staré čínské architektury. Po návratu do Aucklandu najdu SNĚHURKU v pořádku na mooringu, pouze je celá pokálená od ptáků, a několik dnů ji klasicky připravuji na plavbu. Nový Zéland je úžasný svou přírodou, pro jachtaře je tady mnoho krásných ostrovů s krytými zátokami, kde se dá plout velmi bezpečně. Jenže sezona je poměrně krátká, proto se těžko hledá kompromis mezi plavbou podél pobřeží



Výhledy na okolní hory – Routeburn trek



Nejdelší kánoe na světě měří na délku 37,5 metru.



Nová anténa Starlink na zadní rampě SNĚHURKY

a poznáváním vnitrozemí. Já jsem zvolil druhou variantu, tedy projet vnitrozemí autem. A rozhodně nelituji. Ostatně je to i moje motto. Plout co nejméně a vidět co nejvíce.

Na Novém Zélandu je již podzim a tomu odpovídá i počasí. V noci je kolem jedenácti stupňů, takže už používám topení, a přes den dost často prší. Sedmnáctého května opouštím Auckland a vracím se podél pobřeží na sever do maríny Opu. Zde mě přivítá silný dvou-

denní déšť a je opravdu nejvyšší čas vyplout zpět do teplého Pacifiku. V marině ještě udělám několik drobných oprav a dokoupím náhradní díly na další plavbu. Rovněž nainstaluji Starlink pro satelitní internet na moři a nahlásím se na celnici pro odbavení.

Na závěr jsem zjistil, že když chce odplouvat jachta novozélandská, tak musí kapitán zaplatit lodního inspektora, který provede kompletní revizi způsobilosti plavby na otevřené moře,

a s tímto protokolem se teprve lze odhlásit ze země. Dvaadvacátého května opět vyplouvám na moře. Předpověď ukazuje několik dnů příznivého větru a pak se uvidí. Zde v okolí Nového Zélandu se větry různě točí a mění směr, spolehat na dlouhodobou předpověď je nemožné. Tak snad mě SNĚHURKA doveze bezpečně do další krásné lokality v Pacifiku.

Text a foto Miroslav Račan
www.snehurka-yacht.cz

inzerce



Nově na českém trhu! Elektrokola Yamaha za dostupnou cenu.

Už několik desetiletí patří Yamaha k předním výrobcům výkonných a kompaktních pohonných jednotek pro elektrokola ostatních značek. Nyní přichází s ucelenou paletou vlastních elektrokol Moro 07, Wabash RT, CrossCore RC a Booster Easy v pověstné kvalitě Yamaha a při zachování dostupné ceny. Domluvte si testovací jízdu u některého z prodejců Yamaha.

www.yamaha-motor.cz

YAMAHA
Revs Your Heart

YAMAHA MOTOR SERVICES | YAMALUBE